

שירים

Nevermore

זכרונות, מה־תבקשו?— יום סתו ביגון סעלמה
שטוף רך ווך ורוה דמית סוד עגימה,
וקרקור עורבים מר. נהרת רוס עמומה
ברצנה נחה לה על ערבת פו צרמה.

ישגיני גלף כמהי ננהות הוד, צוהלים,
ועל כנפי רוח רך התנפנף שחור תלתלים.
ובקול כלחש כרוב וכטהר המית גלים
בדממה שאלה: „אי רגעי אשר קלים?”

רק שיני דבקו בה. אך שפת הלב נדמה
ובת־צחוק דוממה שלחתי לה, לתמה,
ישפתי רעזו ומצמצו רך ידה.

הוי, פרחי הוד ראשונים, פרחי אָביב רכים
וקול כלחש כרוב וכגלי קמי מפכים
עת שפתי תם לנפשי נשבעו ברצנה!

מלנכוליה

לכבי כבר לא ירנין דבר נדמיה:
 לא שדמות לחם מלאה, שרות שבלים גבוהים,
 לא צלצול פו, לא נד במשוך בקרן רועים,
 לא זתר שתר עולה, לא יגון השקיעת.

כה זרה שירת מזמור לי ושיר הודנה,
 תר האדם לי, ומגדל גא ומרמם,
 וקליד מאוני קדש ברקיע שומם,
 ופזר, ככה מזר גורל עם לי היה.

באל לא אאמין עוד, ואזנח דברי נצות,
 ולי הלצה מה עתיקה - האהבה!
 הוי, מה הלאחני זו עם חיי יסוד.

וכפחד לבי בי, כי שעת הקנת באה;
 כסירת עץ עזובה, משחף למרי וצות,
 יה לקראת סופה נפשי חלף מלאחי פחד.

הזיה

הִנֵּנִי לֹא בְרוּרָה לִי בִלְבַב עֹבְרֹת,
 וּמְצִירָה תְּמוּנַת אִשָּׁה לֹא נִרְעָה לִי ;
 אֲנִינִי אוֹהֲבִים כִּבְרָה זֶה אֵת זֶה בְּרָמִי,
 אֲךָ הִיא לֹא תְּמִיד אַחַת הִיא וְלֹא אַחֶרֶת.

הִיא אַחַת רַק בְּבִלְיוֹן נַפְשֵׁי לֹא תִּתְעַלֵּל,
 וְלֵה חִלּוּמֵי זֶה הַבּוֹעֵר נִתּוֹן כִּלּוֹ,
 וְדַמְעוֹת רוּחַחוֹת מֵאַהֲבָה שׁוֹמְרוֹת גְּבוּלוֹ,
 וְעֹגְמָה אֲתִי הִיא וְאֲתִי דָם תִּסְלֵל.

מַה צָּבַע מִחֲלָפוֹת שְׁעָרָה? הַצָּבַע מוֹזֵר לִי.
 מַה שְּׂמָה? רַק אֶזְכּוֹר: מִצְלָצֵל שְּׂמָה בְּפִי
 כְּשִׁמּוֹת כִּלְחִמּוּדֵי. שֶׁהַחַיִּים רַחֲקֵי שְׁבִילָם.

כַּמְבַּט פֶּסֶל דּוֹמֵם קוֹפֵא לָהּ מִפְּקָה
 וּבְקוֹלָהּ הַחֲרִישִׁי קָכָה אֲשֶׁמַע עִתָּה
 הַמּוֹנֵי קוֹלוֹת קְרוֹבִים לִי בַעֲנַן צִלְיָם.

רשמי לילה

ליל אפל. גשם סוחף שחק עיטה עבים.
 ותרחק שם מצטקרים סמלים ונתרבים.
 והולכים שוב ונבנים חומות ומגדלים
 ובתי מנור גבוהים שוכני בעבי צללים.
 כסביב מישור רחב וגרדם שם גבוה,
 ויסד התלית נחה דמם ובלי נוע.
 אך אי מזה לכתע רוחות וועה באים,
 וגניות פוצות שרירים יוצאות במחול פראים,
 ועורבי שחר מנקרים בשרן בתרטמם,
 וחאבי שלל ארבים לרגליהן דמם.
 שם חרש קוצים מגדל פרע, כל ענפים,
 בדממת עצב מניד עליו הנדפים.
 ופה מובילים דם אסירים קרועי בגדים
 ויחפי רגל - והנשמים קמו נדים.
 ורועד זהר כל על מחשוף התרבות,
 הנוצץ בעד זרם נטפי דמי לרבות.

רוֹטְסְקִים

ראשונים לזעמזעמות רעב,
ולקרעי כסות יומז ראשונים,
ישרכו עם עיני הוקב
את דרכם - אביונים גאיונים.

הנבון ייסרם בדברים,
הכסיל יעמוד דמם, משתאה
בבוסם, יקדמום הנצרים,
הנצרות - בלעגן הנאה.

זה בווי לכל ומרדסים,
דלי קצה לבוז ולמטמה
הם חולמים בחשכת נשפים
קלומזת מהוללי אימה.

ואולם רק ידם הדלה
צל נימי העוגב רועדת
הנפש גענעים מתמלאה
הומה הלב למולדת.

קזקב עיני תכלתם נושבת
לצדילי כנגינה אבליים

אהבה לסוד האלקות.
למתי עולמים ואלים.

תעו הלאה, תעו הלאה, הנרים,
גדחים מכל בין החומות,
מעל-גני עדנים מסגרים,
על גדות זמיר-נועה ותהומות.

האדם והיקום תמימי דעים
ךד נתנו לסירכם דוקם,
כי זקופה קומתכם, הנאים,
חזב עלומיקם לא עקם.

על תקנת הלב הגאיונה
ואמונת ילדותכם השהירה
תגמלכם התבל בחרונה
יבאבני חצצה הנורא.

בין קוצי השממה החרבים
תסחב גזיתכם השרופה,
וצנקה לשלגי הגבים,
בתעוהכם כחללי סופה.

כל יד בכם תהיה, כל קפה
ובמותכם כה נלים ורעבים,
גם עצמת פגרכם שקפא
תהינה לנרא לואבים.

שקיעה

מרחקי ערבים
 לטופים ארגמו
 נתוגת קרנים
 מלבינות בדמן.
 זאת תוגת דמיה
 לנפש אובדה
 עם שירה של שקיעה
 עגמה וחרדה.
 וזקרי אדים
 בזהות דמדומים
 מתלקחים הרדים
 וחולפים עגמים.
 מתלקחים הרדים
 חלומות עלומים.
 וחולפים כאדים
 בזהב הדמדומים.

דמדומי ערב פלאי

דמדומים רועדים... זכרונות חיש נשאים
 בארגמן מרחקים. דביר צפית פלאים.
 על קרני שמש זיו מטשטשה בדממה
 מסחת וילון נף, יריעת סוד מאדמה,
 נשיקת בוערות, קודחות, טהורות להב -
 חבצלות, ציצים, כרובים ומרחקים
 התרקמים חיש במשחק צללים רכים,
 מלטפים שחקים, להטים מטרוף דעת
 ומוצצים דם הם בנפשם הגנעת.
 ובלהטם בעז וברקדם רקוד צללים,
 על נפשי השרו תאות קודחות כנחלים -
 ובנרמת גלי דמי שוטאים ונשאים
 דמדומים רועדים וצבא זכרונות פלאים.

טיוֹל סְנִימְנִטְלִי

קָבַר לַחֲשָׁה אֵשׁ שְׁקִיעָה כְּתוּנָה נִחְמָה
 נִרוּחַ רֶךְ לְטֶף חֲבָצֵלוֹת בְּדַמְקָה
 חֲבָצֵלוֹת לְבִטָּה וְדוּמְמִית־פְּרוּכָה
 הַרְוֵעוֹת חֶרֶשׁ עַל מִימֵי מְטוּחֹת...
 יְחִידֵי מַלְא אֶסְתֵּרֵי יַגּוֹן אֶלְקָה
 בֵּין שִׁיחֵי אֲרָבִים מִתְלַחֲשִׁים עִם בְּרָכָה
 וְקָרְפֵל מִתְנַשֵּׂא עַל רַחְבֵי עַמְקִים
 קְחוּרֶשׁ מִזְמוֹת מְבַנֵי הַשְּׂנָקִים
 נְאֻמֹת בְּרַבּוּרִים תִּתְרוֹמֵם עֵיפָה
 וּבְאֵיר בְּנֶף צַפּוֹר בְּרַעְדָּה נִפְנָה...
 נְאֻמֵּי יְחִידֵי בֵין סְבָכֵי הַשִּׁיחִים
 נְעַרְפֵל מִתְנַשֵּׂא בְלִבָּן תְּכָרִיכִים
 נְעוּטָה מִרְחָקִים וּמִשְׁפְּרֵי בְרָכָה
 וְעֵין חֲבָצֵלוֹת מִתְוִירוֹת הַחֲסֵקָה
 חֲבָצֵלוֹת לְבִנּוֹת וְדוּמְמִית־פְּרוּכָה
 הַרְוֵעוֹת חֶרֶשׁ עַל מִימֵי מְטוּחֹת

שְׁעָה מְבֻרָכָה

צִלְ פֶּת שַׁחֲקִים כְּהִים אֲרָגְמָן הִסְהַר ;
 צִלְ שְׂדֵמוֹת שְׂקִיעוֹת שְׁנַת עֲרֶפֶל מִתְנוּעַץ
 נַח דָּם ; בְּקִנֵי סוּף יִקְרָקְרִים, בְּשִׁיחֵי יַעַר
 רְסָבִים, כְּפֹסֶת רֹאשׁ תִּקְרָקֵר לָהּ בְּמַרְדֵּף.

כֶּבֶד סִגְרֵי כוֹסוֹתֵיהֶם פִּרְחֵי לַיִל בְּדַמְמָה ;
 וּבִהְמֹאֵן רַב צִפְצְפוֹת כְּדַמְיוֹנוֹת פְּרָאִים
 מֵאֲפִילוֹת יִשְׂרָאֵל גּוֹ בְּמַרְחֵק שְׂדֵמָה נִקְחָה
 תוֹלְעֵי יוֹחֲנָה מִבְּהִיקוֹת גֵּין הַדְּשָׁאִים.

מִתְעוֹרְרִים נִשְׁוֹפִים, וּמִשְׁחֹר עֲסָקִים
 יִתְרוֹמְמוּ עִיפֵי סִיסָה מִעֲלֵה מִעֲלֵה ;
 יִתְרוֹרִים חוֹרִים רוֹעֲדִים בְּמֵרוֹמֵי שַׁחֲקִים
 וַיִּוְנִס לְבַנַּת גּוֹ בִּיגִיָּהֶם עוֹלָה : לֵיָּהּ !

זמיר

עם בנמי הצעור העפה בחרדה
 להקת הרהורים בנפשי רצונה.
 נתקש בעלה אילן זהב תחזיבם -
 משם יציץ לבי הנשבר ומגים
 בארגמן גלים ונהר החקדים
 וחלומות שנדחו מלבי ונדים.
 הנקר מתקדם... ורוחות ערבים
 סביאים הגלים לחפם ושבים.
 ובמאסל ערבה כלחש תעלמה
 גרעת תלונתם הקודרה ועגמה.
 דמיה; רק קול משנות גער מה רקס
 יהמה בעלה שיר המיה ליקה -
 נדמם מתרפס ויבך בדמיה -
 שיר המיה לצפור, בחלומות ראיתה...
 מה צגם דמי לילה לנפשי ואפלו!
 בלבנת ירח ההולך ואף לו
 תגלה בכבדות וברחשי דקמה
 מלכת ליל קיץ עצובת נשמה,
 וחנפני האילן ועמו השוקה,
 ותנסגי עמום הצפור חכוכה...

קפריסות

שיר התפלות

כמו אגנת תם כלנו,
 כמו אגדה תורת אורות;
 קוצות שחור ארכות לט
 עם צינים קחולות־טהורות.

הולכות אנו שלובות ורוע, —
 ספץ אקד בנ מולך;
 נקלומנו — דמות אלה
 ולבנו — עין הקדלת.

צל השדמות גרוץ שמחות,
 עת היום לערוב רפה;
 נרדוף, גדלוק מול הברכות
 אחרני נובב או פקפר יפה.

לט מגבעות רועים נאים,
 מפל מקט הן מגנות;
 טמלות רכות לבנות צבצים
 כחבצלות הקדינות.

דויןיאנים אורבי סתרים,
 שר ודכס עם כל רתן
 רחשי חן ועדן דבריג
 לנו ילחשו על און.

אך מרמי יחש געבור,
 מהר מהר חיש געבוקה;
 ומתנגפות באנר
 קוצות שחור ושמלות אנרה.

כמה רבה שנאתנו
 לבריונים, רוזנים אלה;
 אולם יש כי גם עלינו
 תעבור רוח כה אכלה.

ולקבנו הולם בני
 מני חלוט ודמי יגונים
 ומיראה סן גם אנו
 נאמב אלה הכריונים.

טרנדה

כאנחת דממה ממאפל קברים
 כילל ערירי,
 כה בעלה חרש ממקלט סתרים
 אל נפשך שירי.

וילטף אונף ויגשק דמך
 צליל מגדולינה.
 ונפשך תצא מכאב בשמעך
 המית קרנה.

וחרש אשיר על עיני זהרף:
 שתי פנינים נסוח,
 על לבנת שדך וערן בשרך
 ושחור מחלמות.

כאנחת דממה ממאפל קברים,
 כילל ערירי,
 כה בעלה חרש ממקלט סתרים
 אל נפשך שירי.

ך צליליני הזמים: מברכת אלה
 גניתך ברוכה.

לה נששי תעגס בנדרי לילה
 בלי שנת ובנוחת.

ושירי יקנת בנשיקות גזעות
 על שפתי שני,
 בצחוק אכזרי ללב מכאבות -
 קלאכי! שטני!

וי'טף אנף וינשק דמך
 צליל קנדולינה.
 ונפסף תצא מכאב בשמעך
 קמית הרנה.

נגה ירח

גשמתך ליטה רז קגנת סתרים,
ששם מתהוללים בצל ערבים
נסיכים עוטי מסוה ומזורים
במחול משחקים ובשיר עונבים

ולקולות צלילי המנגינה
ישירו לאהבה שיר אדירים,
אך נפשם בגאון אשרם לא קאמינה,
ולאור ירח רועד ישאף שיקם.

לאור ירח רועד לו בדקמה
ומכסיף זמירי ליל בעצי יערים,
וזרמת נגה חזרה ונכלמה
תשפך אל פונטני שש יקרים.

חרש

ילדת תם! בדמי דמדומים
 פחת שוכה, כפוקה ראשה,
 נתן יד לאהבתנו -
 לדמיה זו הקדושה.

גמן יד או או יתחזק
 חזון הלב וחלום הנשמה
 גיעת סבכי הארנים,
 שכורי רץ ולטוסי דממה.

עצמי, עצמי עפעפקי,
 תהוריד יפני, סמה,
 ומתוך לבך נרש
 נרי תנחף זו הנשמה.

ובאזנינו גם הרוח
 ילאט לו אגרת פלאים,
 עת מתחת רגלי שנינו
 אט ירחף בין הדשאים.

ובכרית דמי הערב
 מזלולי הארנים,
 על פאבנו זה הנלעג
 ישיר לט זמיר עדנים.

שיחה סנטימנטלית

בגן שומם, בשבילים שעלג עטמם
שני צללים זה־עמה לאטם חלמם.

אור עינם ככר גֵּזַע, צליל קולם מה אט
ובדברם לא נשמעו מליהם כמעט.

בגן שומם, בשבילים שעלג עקפם,
שני שלדים הזכירו הנמים חלפם.

— התזכרי בבעור אהקתני כיקוד?
„צל מהזה תקצת כי אזכרה עוד?”

— הלפך בהזכירך את־שמי עודו הולם?
התחזי את־צלמי בחלום עוד? — „הוי הולם!”

— הוי אשר מה נפלא מלא תשאות חן,
עת לכדו שפתנו! — „כן, אולי הוא כן!”

— אז שמי תכלת היו ותקנה עס־אורים!
„התעופפה התקנה לשחקים העהורים.”

— פה הלכו כסכך הצל עלי־ד צל —
ושמעה את־קולם רק און הליל.